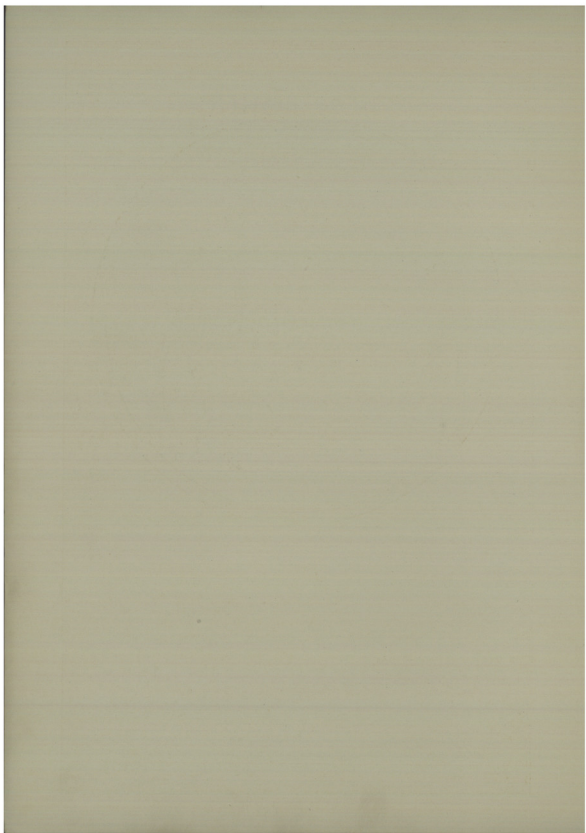

14-4-35

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Κυριακή 14 'Απριλίου 1935, ὥραν 11 π. μ. ἀκριβῶς

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893-1935

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΣΟΛΙΣΤ

Η KAMMERSÄNGERIN

VERA SCHWARZ

Ἔψιφος

Τῆς Κρατικῆς Ὀπερας Βιέννης καὶ Βερολίνου
καὶ τῶν Festspiele Σάλτσμπουργκ καὶ Μονάχου

*Μετὰ τὴν ἑξαξίν τῆς Συνάυλλας ἡ εἴσοδος θὰ ἐπιτραπῇ
μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα.*

Τιμὴ ἀναλυτικῶς προγράμματος Δρ. 5.

3 -

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,, Α.Ε.
— ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ —

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ

50% - 75%

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

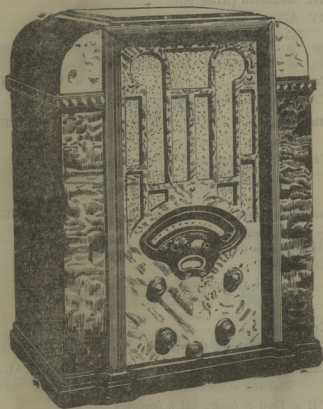
1. *Συμφωνία εις σολ Έλασ* . . . . . W. A. MOZART
  - I. Allegro molto
  - II. Andante
  - III. Menuetto (Allegretto)
  - IV. Allegro assai
 υπό τῆς ὀρχήστρας

2. α. **Tannhäuser** . . . . . R. WAGNER
 "Άρια τῆς Ἐλισάβετ ἐκ τῆς 2^{ας} πράξεως
- β. **Oberon** . . . . . K. M. WEBER
 "Άρια τῆς Ρέτζιας
 Ἡ κ. *Vera Schwarz* καὶ ἡ ὀρχήστρα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. *Μουσικὰ ποιήματα κατὰ Beeklin* . . . . . MAX. REGER
  - α. Ὁ βιολιστὴς ἐρημίτης
 Βιολίον σόλο ὁ κ. *Φ. Βολωνίης*
  - β. Βαγκυῶν
 υπό τῆς ὀρχήστρας

4. α. **Trovatore** . . . . . G. VERDI
 Σκηνὴ τῆς εἰρατικῆς
- β. **Czardas** . . . . . JOH. STRAUSS
 ἀπὸ τὸν «*Cagliostro*»
 Ἡ κ. *Vera Schwarz* καὶ ἡ ὀρχήστρα
 (πρώτη ἐκτέλεσις)

5. *Βάλς τοῦ Δουνάβεως* . . . . . JOH. STRAUSS
 υπό τῆς ὀρχήστρας

ΑΤΤΟΤΕΡ ΚΕΝΤ

ΡΑΔΙΟ 1935

Παγκόσμιος λήψις: βραχέων, βραχυτάτων, μεσαίων και μακρῶν κυμάτων—Αυτόματος λήψις Σταθμῶν—6 μεταβλητοὶ συμπυκνωταὶ—Αυτόματος διπλῆ κεραία—Χωριστοὶ συμπυκνωταὶ διὰ τὰ βραχέα κύματα—Μεγάλῃ πισότητι ἀποδόσεως (High Fidelity)—Σάδουον Τιούιν (Shadow Tuning)—Δύο ταχύτητες συντονισμοῦ—Αυτόματος ἑνθμιστὴς ἐντάσεως.

ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ 9-ΑΘΗΝΑΙ

W. A. MOZART

Συμφωνία εις Σολ έλασ.

Αί τρεῖς Συμφωνίαι, εις Μι β, εις Σολ έλασσον και εις Ντο, αποτελοῦν τὸ κορυφωμα τῶν συμφωνικῶν ἔργων τοῦ Μόζαρτ και συνετέθησαν, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἐντὸς μερικῶν μηνῶν τοῦ ἔτους 1788. Οὐδέποτε, ἴσως, ἡ πρὸς σύνθεσιν ἑξαιρετικὴ εὐκολία τοῦ Μόζαρτ ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπον ἐκπληκτικώτερον· διότι τὰ τρία ταῦτα ἔργα εἶνε ὄ, τι ἀριώτερον παρήγαγε και συνεπῶς ἀποτελοῦν πολύτιμα ἀποκείμενα τοῦ συμφωνικοῦ *ρεπορτουάρ*· ἐπὶ πλέον παρέχουν εις τοὺς μελωδικοὺς τύπους και εις τὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια ἐκφράζουσι, τοιαύτην ποικιλίαν, ὥστε τὸ γεγονός τῆς διαδοχικῆς τῶν συνθέσεως καθίσταται ἔτι ἐκπληκτικώτερον. Διὰ τῆς ποικιλίας ταύτης εις τὴν ἔκφρασιν, αἱ Συμφωνίαι τοῦ Μόζαρτ διακρίνονται οὐσιωδῶς ἀπὸ τὰ σχετικὰ ἔργα τοῦ Χάυδν, τῶν ὁποίων οἱ μουσικοὶ τύποι ἀνανεοῦνται ἐπίσης πλουσίως, ἀλλὰ μὲ αἰσθηματικὸν περιεχόμενον πολὺ πλέον περιορισμένον. Συμφωνίαι τινές του Χάυδν παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς τρεῖς Συμφωνίας τοῦ Μόζαρτ εἶνε ὁ καθρέπτης ἐν ᾧ διακρίνομεν τὴν ψυχὴν τῶν δύο διδασκάλων. Ὁ Χάυδν ἐμφανίζεται οἷος μᾶς παρουσιάζεται διὰ τῶν ἔργων του: ὑγιής, ρωμαλέος εὐτηχῆς, γαληνίου χαρακτήρος, ἀγνοῶν τὰς αἰσθηματικὰς περιπετείας· ὁ Μόζαρτ ἀντιθέτως, λεπτός, διαχυτικός, βιαστικός, ὅπως θέλει ἡ λαϊκὴ προκατάληψις νὰ εἶνε κάθε ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἀναμένει πρόωρον τέλος. Ἀπὸ καθαρῶς μουσικῆς ἀπόψεως, μεγάλαι διαφοραὶ ὄπαρχουν μετὰξὺ τῶν δύο διδασκάλων. Οἱ σύγχρονοι τῶν διασήμων ἀντικάλων ἀνεγνώριζον εις τὸν νεώτερον ἔξ αὐτῶν (τὸν Μόζαρτ), μελωδικὸν πλοῦτον χειμαρῶδη. Ὁ Dittersdorf, θαυμάζων τὸν πλοῦτον τῶν μουσικῶν ἰδεῶν τοῦ Μόζαρτ, τὸν κατηγορεῖ ταυτοχρόνως διότι κατεσπατάλει τὸν πλοῦτον αὐτὸν και δὲν εἶδε καιρὸν εις τὸν ἀρροσιστὴν νὰ παρακολουθήσῃ τὰ συνεχῶς παρουσιαζόμενα νέα θέματα. Ὁ Μόζαρτ ἐγκατέσπειρε πλουσιοπαρόχως κατὰ τὴν

θεματικῆν ἀνάπτυξιν τῆς κυρίας ἰδέας, πληθὺν μουσικῶν φράσεων αἰ ὁποῖα ἔδιδον τὴν ἐντύπωσιν δευτερευόντων καὶ συγκεκοιμμένων θεμάτων, δυναμένον θαυμάσια νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς πυρῆνες νέων συνθέσεων.

Ἡ Συμφωνία εἰς σολ ἔλασ. μᾶς δίδει τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἀγωνίας, ἡ ὁποία καίουσα καὶ παθητικῆ δεσπόζει τοῦ ὅλου ἔργου. Ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ Allegro, ἄνευ προετοιμασίας, τὸ θέμα παρασύρει τὸν ἀκρατὴν εἰς τὸ βασίλειον τῶν ὀνείρων, καὶ τὸν περιβάλλει μὲ λεπτὴν ποιήσιν. Ἡ μελωδία τοῦ Andante σταθεροποιεῖ ἔτι περισσότερον τὴν ἐντύπωσιν τὴν παραχθεῖσαν ἐκ τοῦ ἐλάσσονος τρόπου τοῦ τόσον ἐπιτυχῶς ἐκλεγέντος, καὶ προκλιεῖ μύρια θελκτικὰ αἰσθήματα. Τὸ μετουνέττο εἶνε ἴσως ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐξ ὅλων τῶν τοῦ εἴδους τούτου παρουσιάζει τὸν μεγαλειότερον χαρακτήρα καὶ ὕψος, μὲ τὸ ὠραῖον τριό — καθαρὸν εἰδύλλιον.

Τὸ Finale κλείει τὸ ἔργον μὲ ρυθμὸν καὶ πάθος ἀκατάσχετον ὅμοιον τοῦ ὁποίου ἴσως δὲν παρατηρεῖται εἰς πολλὰ ἔργα τοῦ Μότσαρτ. Τὸ ἔργον τοῦτο, τὴ τόσον τέλειον ἀπησχόλησε διαδοχικῶς τοὺς κριτικούς. Καὶ ἐν τούτοις τὰ μουσικὰ μέσα ποὺ παρουσιάζει εἶνε στοιχειώδη. Ἡ ὀρχήστρα τῶν ἐγχόρδων δὲν ἔχει ὡς βοήθημα παρὰ τέσσαρα ἀκόμη χρώματα: τὸν πλαγίανλον, τὸν δεξιάνλον, τὸν βαρύανλον καὶ τὸ κέρασ καὶ ὄμως, ἡ διαδοχικὴ ἐναλλαγὴ τῶν χρωμάτων τούτων, τῶν ἐκφράσεων, τῶν ἰδεῶν ποὺ ποικίλλουν μέχρι τοῦ ἀπέιρου τὴν μουσικὴν ρητορικὴν, εἶνε χάριτος καὶ ἐλευθερίας ὑπερόχου. Εἶνε ἡ «ἀνθρωπίνῃ φωνῇ» τὴν ὁποῖαν ὁ Βάγνερ ἀνεγνώριζεν εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῦ Μότσαρτ. Ἄλλως τε οἰαδήποτε σελὶς τοῦ Andante π. χ. δὲν εἶνε πραγματικῶς «βαγνερεία», ἀληθινὸν ὄνειρον;

R. WAGNER

Tannhäuser

Ἄρια τῆς Ἐλισάβετ

Dich, teure Halle, grüss' ich wieder,
froh grüss ich dich, geliebter Raum!
In dir erwachen seine Lieder
und wecken mich aus düst'rem Traum.
Da er aus dir geschieden,
wie öd' erschienst du mir!

Aus mir entfloh der Frieden,
 die Freude zog aus dir!
 Wie jetzt mein Busen hoch sich hebet,
 so scheinst du jetzt mir stolz und hehr;
 der mich und dich so neu belebet,
 nicht länger weilt er ferne mehr!
 Sei mir gegrüsst! Sei mir gegrüsst!
 Du teure Halle, sei mir gegrüsst!

K. M. von WEBER

Oberon

"Αρια Περίτα;

Ozean! Du Ungeheuer!
 Schlangen gleich hältst du umschlungen
 rund die ganze Welt!
 Dem Auge bist ein Anblick voll Grösse du,
 wenn friedlich in des Morgens Strahl du ruhst!
 Doch wenn in Wut du dich erhebst, o Meer,
 und schlingst die Knoten um dein Opfer her,
 zer malmend das mächtige Schiff, als wär's ein Rohr
 dann, Ozean, stellst du ein Schreckbild vor.
 Noch seh ich die Wellen toben,
 durch die Nacht ihr Schäumen schleudern,
 an die Brandung wild gehoben,
 jede Lebenshoffnung scheitern!
 Doch still! seh ich nich Licht dort schimmern,
 ruhend auf der fernen Nacht?
 wie des Morgens blasses Flimmern,
 wenn vom Schlafe er erwacht?
 Heller nun empor es glühet
 in dem Sturm, dess Nebelzug
 wie zerrissne Wimpel fliehet,
 wie wilden Rosses Mähnenflug.
 Und nun die Sonn' geht auf!

Die Winde lispeln leis!
 gestillter Zorn wogt nur im Wellenkreis.
 Wolkenlos strahlt dann die Sonne
 auf die Purpurwellen nieder,
 wie ein Held nach Schlachtenwonnen,
 im Triumph sein Zelt sucht wieder.
 Ach! vielleicht, erblicket nimmer
 wieder dieses Aug' ihr Licht.
 Lebe wohl, du Glanz, für immer!
 denn für mich erstehst du nicht.
 Doch was glänzt dort schön und weiss?
 hebt sich mit der Wellen Heben?
 's'ist die Möwe, schweift im Kreis,
 wo die Flut raubt ein Leben!
 Nein! Kein Vogel ist's! Es naht!
 Heil! es ist ein Boot, ein Schiff!
 und ruhig segelt's seinen Pfad
 ungestört durch das Riff.
 O Wonne! Mein Hüon, zum Ufer herbei!
 Schnell! diesen Schleier! . . . Er weht!
 O Gott, sende Rat!
 Sie seh'n mich! Schon Antwort! Sie rudern mit Macht!
 Hüon! Hüon!
 Hüon, mein Gatte, die Rettung, sie naht!

MAX REGER

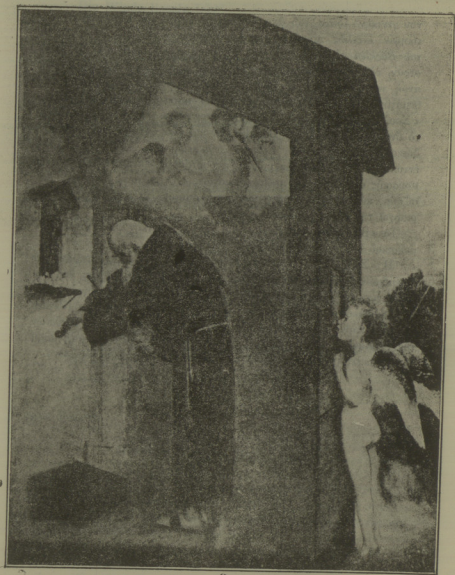
Μουσικά ποιήματα (κατὰ Böcklin)

Ἡ Σουίτα ἔργον 128, ἐγράφη τὸ καλοκαίρι τοῦ 1913, καὶ εἶνε
 τὸ μόνον πράγματι προγραμματικὸν ἔργον τοῦ Ρέγκερ. Ὁ ἀκριβὴς
 τίτλος τῆς συνθέσεως ταύτης, ἀφιερωθείσης εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρ-
 χήστρας τοῦ Ντύσσελδορφ, Ἰούλιον Butts, εἶνε «Τέσσαρα Μουσικὰ
 ποιήματα διὰ μεγάλην ὀρχήστραν, κατὰ Ἀρνόλδον Böcklin» ἐκ τῶν
 ὁποίων ἐκτελοῦνται σήμερον δύο. «Ὁ βιολιστὴς ἐρημίτης», καὶ «Βασι-
 χικόν». Ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ προγραμματικῆς μουσι-
 κῆς κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Στράους, ἐφ' ὅσον ὁ συνθέτης μᾶς δίδει μὴ

νον γενικὴν ἰδέαν τοῦ ἀπεικονιζομένου ἔργου καὶ σύμφωνα μὲ ἀντίληψιν ἔντελως προσωποῦσιν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Σουίτα τοῦ Böcklin εἶνε σήμερον ἀπὸ τὰς ὀρειοτέρας συνθέσεις δι' ὀρχήστραν, τὰς γραμμένας εἰς τὸν τύπον τῆς Σουίτας, καὶ ὅτι μιὰ εὐγενῆς πνοὴ περνᾷ ἀπὸ ὅλου τοῦ ἔργου. Πολλοὶ ἐν τούτοις λόγῳ ὕψους καὶ θεματικῆς ἀναπτύξεως, προτιμοῦν τὴν «Ρωμαντικὴν Σουίταν» καὶ τὴν «Σουίταν Μπαλλέτων» τοῦ αὐτοῦ συνθέτου. Ὁ Ρέγκερ συνδέσει τὸ ὄνομά του μὲ τὸ τοῦ Böcklin, ἂν καὶ εἶνε ζήτημα κατὰ πόσον ἡ διακοσμητικὴ τέχνη τοῦ Ἑλβετοῦ ζωγράφου, τοῦ ζητοῦντος νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν δι' ἐξωτερικῶν μᾶλλον παραστάσεων, ἐπιτρέπει τὴν διὰ τῆς μουσικῆς ἀπόδοσιν. Τὸ πρῶτον τεμάχιον. «Ὁ βιολιστὴς ἐρημίτης» βασίζεται κυρίως εἰς τὸ *solo violi*, τὸ ὁποῖον ἔντελως ἐλεύθερα, κυριαρχεῖ τῆς ὀρχήστρας καὶ τὴν ὀδηγεῖ.

Τὸ «Βακχικόν» διακρίνεται διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν κομψότητα τοῦ μουσικοῦ λόγου καὶ τὴν πλουσίαν ἐνορχήστρωσιν.

Ἡ «Σουίτα τοῦ Boecklin» ἐξετελέσθη διὰ πρώτην φορὰν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1913 εἰς τὸν Μουσικὸν Σύλλογον τῆς Ἔσσης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Hermann Abendroth. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ὑπῆρξεν ἐφάμιλλος τῆς «Ρωμαντικῆς». Διὰ τῶν συνθέσεων τούτων ὁ Ρέγκερ ἐτέθη εἰς τὴν πρωτοπορείαν τῶν συγχρόνων συμφωνικῶν συνθετῶν τῆς Γερμανίας καὶ κατώρθωσε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀφόβως τοὺς μέγχοι τότε ἀποκλειστικῶς κυριαρχοῦντας Ριχάρδον Στράους καὶ Πρίτανερ.

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΒΑΧΧΙΚΟΝ

JOHANN STRAUSS

Βάλς τοῦ Δουνάβεως

Ὁ *Joh. Strauss*, υἱὸς (1825—1899) εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας φυσιογνωμίας τοῦ ἑλαφροῦ μελοδράματος, τῆς ὑπερέτας καὶ τῆς χορευτικῆς μουσικῆς. Υἱὸς τοῦ Γιόχανν Στράους, συνθέτου ὁμοίως ὑπερετιῶν καὶ κωμειδυλλίων καὶ ἰδρυτοῦ ὁρχήστρας ἐκλεκτῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ὁ νεώτερος Στράους, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁρχήστρας, ἐτελειοποίησε αὐτὴν καὶ ἐπραγματοποίησε θριαμβευτικὰ ταξίδια εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν.

Ἀπὸ τὰ ὀραιότερα Βάλς τοῦ Στράους (υἱοῦ) εἶναι «Στὸν ὄραιο γαλανὸ Δουνάβι», τὸ ὁποῖον ὑπέρξεν ὁ χορὸς ὁ πλέον ἀγαπητὸς εἰς τοὺς βενεζούς καὶ ποὺ παραμένει δημοφιλὲς καὶ εἰς τὴν πλέον ἀπόμωρη γωνία ὅχι μόνον τῆς Αὐστρίας ἀλλὰ καὶ ὅλον τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Ἄλλ' ἔκτος τῶν βάλς ὁ Στράους ὑπέρξε καὶ μοναδικὸς συνθέτης ὑπερετιῶν, ὑψώσας τὸ ἀνάστημά του καὶ συγνάς ὑπερβάς τὸν *Leocsa* καὶ τὸν *Offenbach*. Ἀπὸ τὰς ὀραιότερας ὑπερέτας του εἶναι : *Indigo*, *Τὸ Καρναβάλ τῆς Ρώμης*, *Ὁ Καλλιόστρος, Μαθουάσις*, *Ὁ Βαρῶνος τῶν Τσιγγάνων* τέλος ἡ *Νυχτερίδα*, ἡ ὁποία ἔτυχε τῆς τιμῆς νὰ περιλήφθῃ εἰς τὸ μόνιμον ρεπερτόριον τῆς Ὄπερας τῆς Βιέννης.

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Θεωρεῖον Α'	Δρχ. 60
Πλατεῖα	» 50
Ἀμφιθέατρον	» 50
Ἐξώστης ἠριθμημένος	» 50
Διάδρομος ἐξώστου	» 40
Θεωρεῖον Β'	» 35
Ὑπερώων	» 25

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ ΚΑΛΩΣ

Τὰ εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν (ὁδὸς Πειραιῶς τηλέφ. 25-351) καὶ εἰς τὸ Θέατρον «Ὀλύμπια».

